

LUDO LINDEN FIETST MET EEN BEEN DE WERELD ROND



51 JAAR

BEROEP

"Van opleiding ben ik elektricien. Eerst was ik mijnwerker, na het ongeval heb ik lang lichtreclames geplaatst. Nu leef ik van een invaliditeitsuitkering."

KINDEREN

Geen

PARTNER

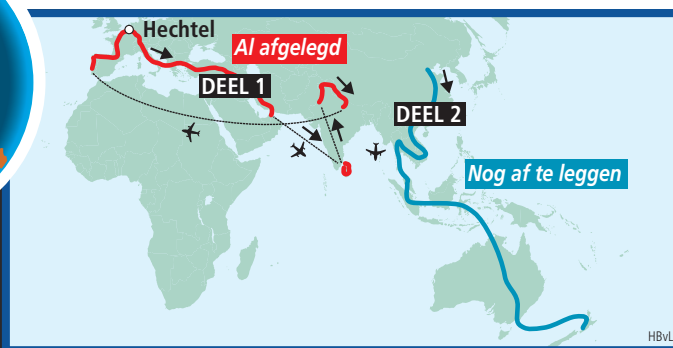
Geen

OUDERS

Tilly Dalemans (75) en Albert Linden (75)

OPLEIDING

Basisonderwijs 'Jongensschool' Hechtel; Technisch Instituut Helchteren (elektriciteit)



Van onze verslaggever
Jan BEX



HECHTEL - "Ik weet niet wat ik ga doen als ik terugkom. Ik weet niet eens of ik wel terugkom." Dat zegt Ludo Linden. Nu is hij even thuis voor familie zaken. In oktober vertrekt hij voor deel twee van zijn wereldreis. Hij was al tot Nepal geraakt. Met de fiets. Met één been en een prothese. "Ik merk dat ik iets kan betekenen voor mensen met een handicap."

"Als je lacht, leef je makkelijker"

Ludo Linden, toen bijna 22, had net een meisje naar huis gebracht en was weer op weg naar de vrienden op café. Het was 1983 en het was donker. "Ik was alleen op De Locht in Eksel. Op een voor mij onbekende weg. De straat ging wat omhoog, het leek rechtdoor te gaan. Maar ineens was er die stopplaat en dat kruispunt. De straatverlichting werkte er die avond niet. Ik rem nog, maar begin te glijden. Er ligt grind op de weg. Als ik quasi stil sta, pakt een auto me in volle vaart. Mijn linkerbeen raakt verpletterd tussen bumper en carrosserie. Mijn motor vliegt naar rechts, ik vlieg naar links. En terwijl ik vlieg, zie ik dat mijn voet achterstevoren staat en dat er botten uit mijn broek steken. In het ziekenhuis hoor ik ze nog zeggen dat ze m'n been moeten amputeren. Vanaf toen weet ik niets meer."

En dan begint een ander leven.

"Dan begint een nieuw leven. Dat van een gehandicapte. Toen ik weer wakker werd, herinnerde ik me alleen nog dat er iets met mijn motor was gebeurd. 'Hoe is het met mijn motor?', vroeg ik aan de verpleegster. Ze haalde de specialist erbij. Die zei dat mijn been geamputeerd was. Een moment dat ik nooit zal vergeten: het moment dat ik onder het laken kijk en zie dat er een stuk van mijn been weg is."

Triest.

"Ja en neen. Ik ben opgegroeid in een warm gezin. Ik heb veel steun gekregen. Ik ondervind nog altijd veel steun. Je kan dan twee dingen doen. Stoppen met leven en triestig zijn. Of toch verder te gaan met dat leven. Optimisme is een goede handleiding daarvoor. Een lama, een boeddhistische hogepriester, zei me in Nepal: *Jullie westerlingen lachen te weinig. Als je lacht, is het leven veel gemakkelijker.*"

Waarom ben je vertrokken?

"Ik stond op een kruispunt in mijn leven. Kiezen tussen kind en gezin of die drang om weg te gaan. Ik heb een aantal relaties gehad, maar blijkbaar is dat niet voor mij weggelegd. Mijn beste maat, Stany, een neef van Luc Appermont, woont in Bali. *Kom af*, zei hij. *Dan met de fiets*, antwoordde ik, al lachend." "Maar het idee bleef wel in mijn hoofd spoken. Tot ik vijf jaar geleden een Nieuw-Zeelands koppel op de fiets in Frankrijk ontmoet. We raakten bevriend. En mijn droom werd zo gróót. Ik moest vertrekken. Ik had het gevoel dat ik hier vastroestte. Het leven is loslaten. En niet verbitterd raken."



Ludo en zijn mountainbike. Zijn trekkersfiets staat bij de fietsenmaker.

Foto Sven DILLEN

Hoe financier je die droom?

"Wennen aan een prothese heeft vijftien jaar geduurd. Na mijn revalidatie heb ik gewerkt. En ik heb zuinig geleefd. Ik heb ook een kleine invaliditeitsuitkering. Dat maakt dat ik kan leven. Niet in Europa, wel in Azië. Azië is goedkoop. In Azië kan je een slaapplek vinden vanaf 5 euro. Als je al niet uitgenodigd wordt door de mensen. De gastvrijheid is er fenomenaal. Eigenlijk heeft een mens niet veel nodig."

Hoe reageren mensen op een fietser met prothese?

"Heel nieuwsgierig. Ik merk dat ik iets kan betekenen voor mensen met een handicap. Maar ook voor mensen zonder handicap. Ik heb een blog die

veel wordt gelezen, stel ik tot mijn grote verbazing vast. Er staan al meer dan 33.000 hits op de teller."

"Onderweg willen de mensen ook altijd weten wat er gebeurt is. In Iran kon een man met een prothese niet geloven dat ik fietste. In Nepal heb ik met een man gepraat die al 35 jaar, zonder prothese, op krukken liep. Ik word dan een soort voorbeeld. En ik wijs hen de weg, ook via mijn blog, naar een organisatie als Handicap International. Dat is dan weer het goede doel van mijn reis."

De reis heeft je veranderd?

"Ik heb mijn geloof teruggevonden. Als klein ventje was ik heel gelovig. Omdat mijn moeder heel gelovig is. En ik wilde missionaris worden. Maar

met ouder worden en te puberen, begon ik andere dingen te doen dan naar de kerk gaan."

"Onderweg, in de buurt van Assisi, de stad van Sint-Franciscus, heb ik mijn geloof teruggevonden. Ik fietste in de bergen en meende dat ik kinderen hoorde wenen. Tot ik een doos zag met zeven kleine puppies. In de blakende zon. Niemand wilde stoppen. En ik barstte in tranen uit."

"Met die grote doos op mijn stuur ben ik de berg afgereden. Aan het benzinestation in de vallei wezen ze me een politieagent in burger. Die heeft zich dan om die hondjes bekommerd. Dat was het spirituele begin van mijn reis." "Voor de reis zat ik met angsten. *Wat in grote steden? Wat in landen als Iran? In Koerdistan?* Terwijl ik nergens meer gastvrije mensen heb ontmoet. Angst zit enkel tussen de oren. Het beperkt een mens. Zo was ik in Bandar Abbas, in het oosten van Iran, op zoek naar een hotel. Een man nodigde me uit. Hij gaf me de sleutels van zijn appartement, de sleutels van zijn auto én zijn bankkaart. Zijn bankkaart en autosleutels heb ik beleefd geweigerd."

Nooit overvallen geweest?

"Een keer. In Sri Lanka. Ik was alleen geld, gsm en fototoestel kwijt. Bankkaart en reispas had ik nog. En mijn protheses, mijn wandel- en fietsprothese, hebben ze ook laten staan."

Nochtans zijn er in Sri Lanka veel oorlogsveteranen. Onze protheses zijn hightech voor hen. Het moet vast een kruimeldief geweest zijn." (*lacht*) "Geld kan je overal uit de muur halen. Behalve in Iran. Daar moeten westerlingen naar wisselkantoren."

Voel je je nooit alleen?

"Die vraag krijg ik hier vaak. Dan zeg ik altijd: ik reis niet alleen, ik reis met mezelf."

En nu?

"Volgende maand neem ik het vliegtuig naar China. Van daaruit neem ik weer mijn trekkersfiets. Stany in Bali opzoeken, projecten doen voor Handicap International in Zuidoost-Azië en dan naar de vrienden in Nieuw-Zeeland. Al is het einddoel niet het belangrijkste. Onderweg zijn, telt. Daarna weet ik het nog niet. Misschien kom ik terug, misschien ook niet. Maar het zal altijd iets goed zijn."

i Blog Ludo Linden:
www.freeandunlimited.be

Wie via Ludo Handicap International wil steunen, kan iets storten op BE80-0000-0000-7777. Met mededeling Ludo Linden.



Op vlak terrein rijdt Ludo gemiddeld 100 km op een dag, in de bergen is dat 30 tot 70 km.

Foto HBVL